

unesenivangole.socializmus.sk

Odpočíváme zde něco málo přes hodinu v domnění, že tu budeme za malou chvíli večeřet, když se nablízku v křoví za námi znenadání ozvaly nějaké hlasy. Potom se náhle mezi keři jako nějaké zjevení objevila Martuša. Namísto nějakého slušného pozdravu se nás rovnou natvrdo zeptá: „*Ludia, kde je tu rieka?*“ Čímž nás rázem vrací do oné nepříjemné reality být součástí celé té velké skupiny. Postupně sem docházejí i všichni ostatní naši lidé a další vojáci z jejich doprovodu.

Večeře pro všechny pohromadě byla potom dosti pozdě, již za úplné tmy a také skoro začalo pršet. Mezitím pro nás nastavěli vojáci v nejbližším okolí několik slaměných stříšek a i jeden jakýsi stan z té veliké plachty. To ale pochopitelně zdaleka nestačilo na úkryt pro nás všechny zajaté. Takže potom k nám čtyřem, k Evě s Jirkou, Miladě a mě, přidala druhá Milada ještě své dva syny. Radost z toho tedy vůbec žádnou nemáme, místa je tu hrozně málo, ale co se dá dělat, ven na déšť je odtud přece nevyženeme. A tak trpíme až do samého rána všech šest, namačkání na malém prostoru a třesoucí se zimou a vlhkem.

Tato noc byla pro nás všechny skutečně doslova strašná. Prakticky nikdo z nás do samého rána vůbec nespí, pořád na nás totiž odněkud zatékala dešťová voda. Vlastně všichni jen sedíme schoulení a neustále uhýbáme tekoucí vodě. Nespali jsme proto ani jednu jedinou minutku. A Lumír, který snad neměl vůbec kam by před tím deštěm zalezl, zůstal jen demonstrativně sedět uprostřed celé plochy, jenom napolo skryt pod málo funkčním deštníkem a nadával přitom stále jako pohan. Hlavně ale těm našim milým hostitelům. Tato noc patřila zatím mezi ty nejhorší, které jsme s nimi zažili. E - 635km